

Ο μύθος της μετά-μνημονιακής «αλλαγής»

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο νέος μεγάλος μύθος με τον οποίο παραμυθιάζουν τα θύματα της παγκοσμιοποίησης, τόσο η κυβέρνηση της κοινοβουλευτικής Χούντας όσο και η αξιωματική αντιπολίτευση, είναι η δήθεν μεγάλη αλλαγή που έρχεται και θα μας βγάλει από τα μνημόνια και την οικονομική καταστροφή. Είτε αυτό θα γίνει σαν φυσική εξέλιξη των «προσπαθειών» της Χούντας όλα αυτά τα χρόνια, όπως ισχυρίζεται, είτε θα γίνει χάρη στους πολιτικούς και οικονομικούς χειρισμούς των εγκεφάλων του ΣΥΡΙΖΑ που μολονότι δεν διανοούνται να κτυπήσουν τις αιτίες της καταστροφής αυτής, οι οποίες ανάγονται στην παραμονή της χώρας στην ΕΕ (όχι απλά στην Ευρωζώνη) και την έλλειψη οικονομικής κυριαρχίας, εντούτοις, σαν νέοι...Χουντίνι, υπόσχονται, αν εκλεγούν, να μας βγάλουν από τη καταστροφή. Όμως, για να δούμε τι είδους αλλαγή και έξοδος από τη καταστροφή είναι δυνατή, πρέπει πρώτα να την ορίσουμε .

Αρχικά, θα πρέπει να διακρίνουμε τις συνέπειες της καταστροφής στη φτωχοποίηση των λαϊκών στρωμάτων από τις ίδιες τις «θεσμικές αλλαγές» που υιοθετήθηκαν από τη Χούντα. Και αυτό γιατί, και αν ακόμη ήταν δυνατή η «ανακούφιση» των λαϊκών στρωμάτων από κάποιες συνέπειες της καταστροφής, όσο οι θεσμικές αυτές αλλαγές παραμένουν, τότε, ακόμη και χωρίς μνημόνια, η καταστροφή θα είναι πια μόνιμη. Με άλλα λόγια, τα Μνημόνια δεν ήταν ποτέ αυτοσκοπός για τη Χούντα και τις ελίτ από πίσω της. Ήταν μέσο για να επιβληθούν οι «αναγκαίες μεταρρυθμίσεις». «Αναγκαίες» όχι βέβαια για το «καλό της οικονομίας», όπως λένε οι ελίτ, και παπαγαλίζουν και οι συστημικοί οικονομολόγοι που διδάσκονται στα Πανεπιστήμια ότι υπάρχει κάποιο «γενικό» καλό. Πράγμα που αποτελεί άλλο ένα μύθο σε μια καπιταλιστική οικονομία της αγοράς, όπου το τι είναι «καλό» για την οικονομία ορίζεται με βάση τα συμφέροντα αυτών που την ελέγχουν. Όμως, στην προκειμένη περίπτωση, το συμφέρον των θυμάτων της παγκοσμιοποίησης και αυτό των ευεργετούμενων από αυτήν είναι διαμετρικά αντίθετα. Τα συμφέροντα αυτά έχουν, βέβαια, απόλυτη σχέση με τις [ταξικές διαιρέσεις](#) που είναι όμως πολύ ευρύτερες στην εποχή της διεθνοποιημένης οικονομίας της αγοράς από τις παραδοσιακές ταξικές διαιρέσεις που χαρακτήριζαν την καπιταλιστική οικονομία του κράτους-έθνους.

Όσον αφορά στις συνέπειες της καταστροφής, αυτές είναι φανερές ακόμη και από τα επίσημα στοιχεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και της ΤτΕ. Έτσι, το συνολικό ποσό που πληρώθηκε για αμοιβές εξαρτημένης εργασίας μειώθηκε περίπου 35% κατά μέσο όρο μέσα στα 5 χρόνια της «κρίσης» (2009-2014), ενώ ως γνωστό οι αμοιβές αυτές ήταν ήδη πολύ χαμηλότερες από τις αντίστοιχες στις χώρες του «Βορρά» της ΕΕ, και με το άνοιγμα των αγορών, χάρη στην Ενιαία Αγορά και το Ευρώ που... απολαμβάνουμε μέσα στην ΕΕ, οι τιμές (τουλάχιστον) εξισώθηκαν, μειώνοντας ακόμη περισσότερο την αγοραστική δύναμη των λαϊκών στρωμάτων. Αντίστοιχα, οι κοινωνικές μεταβιβάσεις (που περιλαμβάνουν και τις συντάξεις) μειώθηκαν κατά περίπου 27%. Και αυτό, πέρα βέβαια από τους επιπλέον φόρους (χαράτσια κ.λπ.) που κουτσούρευαν ακόμη περισσότερο το διαθέσιμο εισόδημα των λαϊκών στρωμάτων, για να μην αναφερθούμε στη καταστροφή των ασφαλιστικών ταμείων, εξαιτίας του «κουρέματος» του χρέους το 2012, που βέβαια το πλήρωσαν οι ασφαλισμένοι και όχι οι ελίτ, οι οποίες δεν έχασαν τίποτα από το κούρεμα αλλά, αντίθετα, εξασφάλισαν καλύτερα τα κέρδη τους για το μέλλον!

Όμως, πέρα από τις συνέπειες της καταστροφής στα λαϊκά εισοδήματα, έχουμε και τη μαζική διαρπαγή του κοινωνικού πλούτου που φέρνει το ξεπούλημα των δημοσίων επιχειρήσεων —ακόμη και κοινής ωφελείας που ικανοποιούν βασικές ανάγκες των πολιτών, οι οποίοι αύριο θα πληρώνουν ακριβότερα το νερό, το ηλεκτρικό, τα ναύλα, τηλεφωνικές επικοινωνίες κ.λπ.. Και αυτό, πέρα από τη κατακόρυφη πτώση των τιμών στα ακίνητα (μεταξύ 33% και 50%) —λόγω της άγριας ύφεσης— που προσφέρονται επίσης για ξεπούλημα στους ξένους αγοραστές. Περισσότερο να αναφερθεί ότι οποιοδήποτε κόμμα εκλεγεί δεν πρόκειται να ανατρέψει τη μαζική αυτή κλοπή του κοινωνικού πλούτου, εφόσον παραμένουμε στην ΕΕ, είτε με Μνημόνια είτε χωρίς. Ούτε, βέβαια, κανένα κόμμα (που δεν αμφισβητεί το θεσμικό πλαίσιο το οποίο μας αφαιρεί την οικονομική και εθνική κυριαρχία) μπορεί να ανατρέψει τις θεσμικές αλλαγές που εισάχθηκαν με τα μνημόνια και θα παραμείνουν και χωρίς αυτά. Οι θεσμικές αυτές αλλαγές συνιστούσαν, άλλωστε, διακαή πόθο των ντόπιων και ξένων ελίτ ήδη από την δεκαετία του '90, όταν προσπαθούσαν με τα νεοφιλελεύθερα και σοσιαλφιλελεύθερα κόμματα που αναδείκνυαν στην εξουσία να τις περάσουν —με πολύ περιορισμένη όμως επιτυχία, λόγω του περίφημου «εκλογικού κόστους».

Τα πορίσματα, για παράδειγμα, της έκθεσης του ΟΟΣΑ για την Ελλάδα του 1996, και οι θέσεις του ΣΕΒ για την οικονομική πολιτική που εκδόθηκαν πριν τις εκλογές του Σεπτέμβρη 1996, όχι μόνο φανερώνουν την απόλυτη ταύτιση ντόπιων και ξένων ελίτ για τις απαιτούμενες θεσμικές αλλαγές ώστε να «σωθεί η Ελληνική οικονομία», αλλά και την απόλυτη ταύτιση τους με τις ήδη εισαχθείσες θεσμικές αλλαγές. Έτσι, τόσο ο ΟΟΣΑ όσο και ο ΣΕΒ μιλούσαν από τότε για την ανάγκη:

1. «ριζικής αναδιάρθρωσης το συντομότερο δυνατό του θέματος της κοινωνικής ασφάλισης» (ΣΕΒ) διότι «το συνταξιοδοτικό σύστημα είναι από τα πιο πλουσιοπάροχα στην ΕΕ»(ΟΟΣΑ)
2. καθορισμού του ημερομισθίου στο επίπεδο της επιχείρησης, απεριόριστης ελευθερίας απολύσεων, παραπέρα μείωσης του ελάχιστου ημερομισθίου, μείωσης των εργοδοτικών εισφορών κ.λπ.
3. εισοδηματικής «αυστηρότητας και πειθαρχίας στον δημόσιο τομέα» και «γενναίων αποκρατικοποιήσεων» και δραστηκής μείωσης των απασχολούμενων στον δημόσιο τομέα.

Τα περισσότερα από τα παραπάνω (και πολλά άλλα) ήδη επιτεύχθηκαν χάρη στην οικονομική καταστροφή που ξέσπασε τα τελευταία χρόνια και παραμέρισε το εκλογικό κόστος. Οι «θεσμικές αλλαγές» που έφερε η καταστροφή, θα αποτελούν πια τα «δεδομένα» των οικονομικών πολιτικών, για οποιοδήποτε κόμμα εκλέγεται στην εξουσία, (όπως άλλωστε ήδη συμβαίνει στον Ευρωπαϊκό Βορρά). Απλά οι ελίτ θα επιτρέπουν τώρα και «αριστερά» κόμματα στην εξουσία, για περισσότερη «ανακούφιση» των φτωχοποιημένων στρωμάτων, υπό τον όρο βέβαια ότι δεν θα αγγίζουν τα «δεδομένα» αυτά...

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2014/2014_10_05.html